

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 765 ²	Μέγας Κανὼν 17 Ἀπριλίου 2024 βράδου (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ ποίημα τοῦ ἁγ. Ἀνδρέα Κρήτης

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὁ Μέγας Κανὼν, ποῦ ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας; Εἶνε μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ λουλούδια ἀθάνατα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, λουλούδια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως τῶν βυζαντινῶν μας χρόνων.

Κάθε κανόνας εἶνε μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ ἀπὸ τροπάρια. Ἀλλὰ ὁ σημερινὸς κανόνας ὀνομάζεται **Μέγας Κανὼν**. Γιατί; Διότι διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους κανόνες ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν τροπαρίων. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κανόνες φτάνουν τὰ 30 τροπάρια, αὐτὸς ἔχει 250 τροπάρια!

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο ὁ Μέγας Κανὼν εἶνε ἕνας **θρῆνος**. Τίνος θρῆνος; Ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ποιὸς ἔγραψε τὸν θρῆνο αὐτόν; Ἐνας **ἅγιος**. Ἅγιος καὶ ἁμαρτωλὸς πῶς γίνεται; θὰ πῆτε. Ὅσο προχωρεῖ κανεὶς στὴν ἀγιότητα, τόσο περισσότερο αἰσθάνεται τὴν **ἁμαρτωλότητά** του· καὶ ὅσο προχωρεῖ στὸ κακό, τόσο ἀποκτᾶ μιὰ ἀσυνειδησία, μιὰ **πώρωσι**.

Ποιητὴς τοῦ Μεγάλου Κανόνος εἶνε ὁ **ἅγιος Ἀνδρέας**, ποῦ ὑπηρετοῦσε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔγινε διάκονος στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀπὸ ἑκεῖ ἡ Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ μὀρφωσί του, τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο στὴν Κρήτη· γι' αὐτὸ λέγεται Ἀνδρέας Κρήτης.

Αὐτὸς λοιπὸν θρηνεῖ. Καὶ ἀρχίζει λέγοντας· «*Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις;*». Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω; λέει· οἱ ἁμαρτίες μου εἶνε ἀμέτρητες. Καὶ ὅπως στὸ σπῖτι ἔχουμε καθρέφτη καὶ βλέπουμε τὴ μορφή μας, ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του σὲ ἕναν ἄλλο καθρέφτη. Ὁ δὲ καθρέφτης αὐτὸς εἶνε ἡ **ἁγία Γραφή**.

Μέσα στὴν ἁγία Γραφή ἔβλεπε τὴν ψυχὴ του ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καθημερινῶς. Ἐκεῖ ἔβλεπε **ἁγίους**, ἔβλεπε τὰ παραδείγματά τους. Ἡ Γραφή, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, ἔχει πολ-

λὰ παραδείγματα. Παραδείγματα ἁμαρτωλῶν, καὶ παραδείγματα ἁγίων· παραδείγματα ποῦ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουμε, καὶ παραδείγματα ποῦ πρέπει νὰ τὰ μιμούμεθα.

Ἀλλὰ πῶς βλέπει τοὺς **ἁμαρτωλούς**; Τοὺς βλέπει διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι ἐμεῖς. Τοὺς βλέπει μὲ συμπάθεια. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Γιατὶ ἦταν ταπεινός. Γνώριζε τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὴ διαφθορὰ τοῦ Ἀδάμ.

Μιὰ ἱστορία λέει, ὅτι κάποτε ἕνας **βασιλιάς** εἶχε βγεῖ ἔξω καὶ περπατοῦσε σ' ἕνα δάσος. Ἐκεῖ ἀκούει κάποιον νὰ λέη μὲ ἀγανάκτησι·
–Ἀνάθεμά την τὴν κακούργα!...

Πῆγε κοντά. Ποιὸς ἦταν; Ἦταν ἕνας **γέρος**. Εἶχε πάει στὸ δάσος νὰ κόψη ξύλα. Φορτώθηκε τὰ ξύλα νὰ πάη στὸ σπῖτι του, καὶ κουράστηκε. Κάθησε νὰ ξεκουραστῆ, κ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ λέη «Ἀνάθεμά την...».

Ὁ βασιλιάς τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρωτᾷ·
–Ποιὰν ἀναθεματίζεις;
–Τὴν Εὔα! ἀπαντᾷ ὁ γέρος.
–Τὴν Εὔα;
–Ναί. Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία. Ἄν δὲν ἔκανε τὴν ἁμαρτία ἡ Εὔα, ἐγὼ δὲν θὰ γινόμουν ἕνας γέρος ποῦ τώρα ὑποφέρει.

Ὁ βασιλιάς τοῦ λέει·
–Ἔλα μαζί μου. Ἔχεις γυναῖκα;
–Ἔχω.
–Φέρε καὶ τὴ γυναῖκα σου.

Ὅταν ἔφερε καὶ τὴ γερόντισσα γυναῖκα του, τοὺς λέει ὁ βασιλιάς·
–Θὰ σᾶς δώσω ἕνα παλάτι, ποῦ θὰ ἔχη μέσα ὅλα τὰ ἀγαθά.

–Τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ περιμέναμε ποτέ. Πολὺ σ' εὐχαριστοῦμε. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Τοὺς ἔβαλε λοιπὸν μέσα. Δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτα. Ἀλλὰ ὁ βασιλιάς τοὺς εἶπε·

–Θὰ σᾶς ζητήσω μόνο κάτι. Θὰ τὸ τηρήσετε;
–Ἀσφαλῶς. Ἐσὺ τόσα καλὰ μᾶς ἔκανες.
Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοὺς κρέμασε ἕνα μικρὸ κουτάκι.

–Βλέπετε, λέει, τὸ κουτάκι αὐτό; Νὰ μὴν τὸ ἀνοίξετε, γιατί ἀλλοίμονό σας.

–Ἐν τάξει, βασιλιᾷ. Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο.

Πέρασε μιὰ βραδιά, δύο βραδιές. Ἡ γριὰ δὲν ἠσύχαζε. Λέει ἡ περιέργεια τῆς γυναίκας·

–Τί νά ᾄχη μέσα αὐτό;

–Βρὲ γυναίκα, κάθησε φρόνιμα, τῆς λέει ὁ γέρος.

Τὴν ἄλλη βραδιὰ τὰ ἴδια. Τὴν ἄλλη τὰ ἴδια. Τὴν ἄλλη πάλι τὰ ἴδια. Στὸ τέλος νίκησε ὁ πειρασμός κι ἀνοίξανε τὸ κουτί. Ἀμέσως πετάχτηκε ἀπὸ μέσα ἓνα πουλί.

Ἄσπιδος περιμένε, καὶ τοὺς ἔπιασε.

–Τώρα, λέει, ἔξω ἀπ’ τὸ παλάτι! Πήγαινε πάλι νὰ μαζεύης ξύλα καὶ νὰ κουράζεσαι. Καὶ στὸ ἔξης μάθε νὰ μὴν καταριέσαι τὴν Εὐα. Γιατί κ’ ἐσὺ τὰ ἴδια θὰ ἔκανες· **τὰ ἴδια ἔκανες!**

Ἔτσι εἴμαστε. Καὶ ἔτσι βλέπει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ ἅγιος Ἀνδρέας. Ἔχει βαθεῖα συναίσθησι. Γιὰ τὴν **Εὐα** τί λέει· ὑποχώρησε στὸν πειρασμό, παρέσυρε καὶ τὸν Ἀδάμ. Ἀλλὰ μήπως κ’ ἐμεῖς δὲν ὑπακοῦμε σὲ μιὰ ἄλλη Εὐα; Ποιὰ εἶνε ἡ ἄλλη Εὐα; Εἶνε **«ὁ ἔμπαθῆς λογισμός»**, ὁ κάθε ἁμαρτωλὸς λογισμὸς, ποὺ σοῦ λέει, νὰ κλέψης νὰ πορνεύσης, νὰ βλαστημήσης, νὰ ... Κ’ ἐμεῖς ὑποχωροῦμε. Χειρότεροι εἴμαστε ἐμεῖς. Ὁ **Ἀδάμ** παρέβη μιὰ ἐντολή· ἐμεῖς **«ἀθετοῦμε διὰ παντός»** τὶς **ἐντολές** τοῦ Θεοῦ (α’5,β). Ἰδοὺ ἡ φιλοσοφία τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Παρακάτω πηγαίνει στὸν **Καὶν**. Ὁ Καὶν ἐφθόνησε τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἄβελ. Ἀλλὰ ἔκανε καὶ κάποια ἄλλη ἁμαρτία. Ἐνῶ ὁ Ἄβελ διάλεξε ὅ,τι καλύτερο εἶχε καὶ τὸ θυσίασε στὸ Θεό, ὁ Καὶν πῆγε στὸ κοπάδι, βρῆκε τὸ χειρότερο πρόβατο, καὶ αὐτὸ προσέφερε θυσία· τὸ κουτσό, τὸ σακάτικο. Ὁ Θεὸς δὲν δέχτηκε τὴ θυσία του. Γι’ αὐτὸ ἐδῶ ἡ θυσία αὐτῆ, στὴν ἀρχαία γλῶσσα, ὀνομάζεται **«ψεκτῆ»** (α’9), ποὺ θὰ πῆ ἀξιοκατάκριτη. Κατηγοροῦμε, λέει, τὸν Καὶν· ἀλλὰ κ’ ἐμεῖς τέτοιες θυσίες προσφέρουμε στὸ Θεό. Τὰ πρόσφορα π.χ., ποὺ πᾶμε στὴν ἐκκλησία, τώρα τὰ ζυμώνουν χέρια ἁμαρτωλά. Τὸ κερί· ἄλλοτε ἦταν ἀγνὸ ἀπὸ τὴ μέλισσα, τώρα τὸ ἀνακατεύουν μὲ ξύγκια. Μολυσμένο εἶνε καὶ τὸ λιβάνι· βρωμάει, ἀνακατεμένο μὲ ἄλλες ὕλες. Ἐμπόριο πλέον...

Ψεκτὴ ἡ θυσία τοῦ Καὶν, ψεκτὲς καὶ οἱ δικές μας θυσίες καὶ προσφορές. Δὲν γίνονται ὅπως θέλει ὁ Θεός. Βλέπετε, καὶ μιὰ λέξι τοῦ Μεγάλου Κανόνος τί διδάγματα κρύβει;

Νά λοιπόν, λέει· εἶμαι χειρότερος ἀπὸ τὴν Εὐα, χειρότερος κι ἀπὸ τὸν Καὶν. Ὁ Καὶν σκότωσε μιὰ φορά, ἐγὼ σκοτώνω κάθε μέρα. Ὁ-

ταν μέσα σου μισῆς κάποιον, **«ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ»** (Α’ Ἰω. 3,15). Ἐγὼ, λέει ἀκόμη, ἔκανα καὶ ἓνα φόνου ἀκόμη χειρότερο· **«Γέγονα φονεὺς συνειδῶτι ψυχῆς»** (α’7). Φονιᾶς εἶμαι· ἐφόνευσα τὴ συνειδήσίν μου, καὶ ἔγινε συνειδήσι πεπωρωμένη.

Βλέπετε πῶς τὰ βλέπει; Ἔτσι προχωρεῖ μὲ παραδείγματα τῆς παλαιᾶς διαθήκης καὶ τῆς καινῆς διαθήκης. Αὐτὰ λέει γιὰ τὸν ἑαυτό του· ὅτι εἶνε ἁμαρτωλότερος **«ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον»** (δ’1), παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔζησε πάνω στὸν πλανήτη.

Ἄκουτε; Ποῦ τώρα αὐτὴ ἡ **συναίσθησι**; Δημοσίᾳ τὰ λέει τὰ ἁμαρτήματα. Νά δημοσίᾳ ἐξομολόγησις. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς κάνει δημοσίᾳ ἐξομολόγησι; Ἐδῶ τὸν πιάνεις ἐπ’ αὐτοφῶρον τὸν ἄλλο, καὶ σοῦ λέει, Δὲν ἔκανα τίποτα. Ἀναίσθητες, πωρωμένες ψυχές.

Ἄσπιδος ὅμως μόνο ν’ ἀποφεύγουμε τὰ κακά, ἀλλὰ καὶ νὰ μιμηθοῦμε τὰ καλά. Ἔχει καὶ **καλὰ παραδείγματα** ὁ Μέγας Κανὼν. Δὲν ὑπάρχουν μόνο Εὐές καὶ Κάιν· ὑπάρχουν καὶ Δαυιδ καὶ ἄλλοι, πολὺ μεγάλοι, ποὺ μετανόησαν. Τὸ κακὸ ν’ ἀποφύγουμε, τὸ καλὸ νὰ μιμηθοῦμε.

Ἐνα ἀκόμη παράδειγμα θ’ ἀναφέρω καὶ τελειώνω. Εἶνε τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰακώβ. **«Τὴν Ἰακώβ κλίμακα»**, λέει, **«μίμησαι, ὦ ψυχῆ»** (γ’21· πρβλ. γ’16,18). Τί ἔκανε ὁ **Ἰακώβ**; Εἶδε ὄραμα. Εἶδε, λέει, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, μιὰ σκάλα, ν’ ἀρχίζη ἀπὸ τὴ γῆ καὶ νὰ φτάνη μέχρι τὸν οὐρανὸ· καὶ πάνω σ’ αὐτὴν ν’ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν ἄγγελοι. Καὶ θαύμασε καὶ εἶπε ὁ Ἰακώβ· **«Ὅς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἄλλ’ ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ»** (Γέν. 28,17). Μιμήσου τον, λέει. Φτειάξε κ’ ἐσὺ μιὰ ἄλλη ἀνώτερη σκάλα. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σκάλα; Εἶνε ἡ **«εὐσέβεια»**, ἡ μετάνοια, ὁ ἀγώνας μας. Σκαλοπάτια εἶνε οἱ ἀρετές. Μπρός! κουράγιο! Ἀνέβαινε! Μὴ μένεις στὰ πρῶτα σκαλοπάτια. Νὰ μὴν εἶσαι ἀτελής, ἀλλὰ νὰ προχωρῆς διαρκῶς, νὰ αὐξάνης στὴν πίστι στὴν ἐλπίδα στὴν ἀγάπη, νὰ τείνης πρὸς τὴν τελειότητα.

* * *

Αὐτὰ τὰ 250 τροπάρια, ἀδελφοί μου, εἶνε 250 παραδείγματα. Ἄλλα εἶνε πρὸς τὸ ἀγαθὸ καὶ ἄλλα πρὸς τὸ κακὸ. Ν’ ἀποφεύγουμε τὸ κακὸ, καὶ νὰ πράττουμε τὸ ἀγαθόν· **«ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν»** (Ψαλμ. 33,15).

Ὅλα στάζουν μέλι, γλυκύτητα, νοήματα μεγάλα. Τελειώνω μὲ τὸ ὠραιότερο ἀπ’ ὅλα. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ τροπάριο ποὺ λέει· **«Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις;...»** (Κοντάκ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2609

Γ' στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου
Παρασκευὴ 5 Ἀπριλίου 2024 βράδου

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς»

(Καν. Ἀκαθ., προῦμν. τροπ.)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ἤρθαμε στὴν ἐκκλησιά, ν' ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας στὸ Θεό· κι ἀπόψε ἰδιαιτέρως, ν' ἀκούσουμε τὸ ὀλόγλυκο ἀγγελικὸ τραγούδι τῆς Παναγίας, τὸν **Ἀκάθιστο ὕμνο**.

Παλιότερα οἱ γυναῖκες γράμματα δὲν ἤξεραν, τηλεοράσεις δὲν εἶχαν, εἶχαν ὅμως στὴν καρδιά Θεό, καὶ τοὺς **Χαιρετισμούς** τῆς Θεοτόκου τοὺς ἤξεραν. Τώρα; ξέρουν τραγούδια τοῦ σατανᾶ, τραγούδια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας δὲν ξέρουν.

Ἐνα τμήμα τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς, πρὶν ἀπὸ τοὺς Χαιρετισμούς, εἶνε ὁ **Κανόνας** τοῦ Ἀκαθίστου. Ἀρχίζει «**Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος...**». Ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ κάθε τροπᾶριο οἱ ψάλτες λένε τὸ **στίχο «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς»**. Σ' αὐτὸ τὸ στίχο θέλω νὰ κάνουμε τώρα μία μικρὴ πρακτικὴ ἐμβάθυνσι.

Ἦρθαμε ἀπόψε νὰ παρακαλέσουμε τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ· γιατί Ἐκεῖνη **ἀκούει, καὶ κάνει θαύματα**. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· δικαίωμά τους. Ἄν καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ δὲν πιστεύει· ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θὰ πιστέψῃ στὸν διᾶβολο ἢ κάπου ἄλλοῦ. Ὅποιος λοιπὸν πιστεύει ὅτι ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ, ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ τὴν παρακαλεῖ, αὐτὸς βλέπει θαύματα.

Νὰ μετρήσουμε τὰ θαύματα; Ἄν ἤθελα ἀπόψε νὰ σᾶς πῶ **θαύματα τῆς Παναγίας**, θὰ ἔφταναν μεσάνυχτα, θὰ ξημερώναμε· καὶ ὄχι μιὰ ἢ δυὸ καὶ τρεῖς μέρες, ἀλλὰ ἕναν ὀλόκληρο χρόνο νὰ σᾶς διηγοῦμαι –ἐσεῖς νὰ εἶχατε ὑπομονή κ' ἐγὼ νὰ εἶχα δύναμι–, δὲν θὰ μᾶς ἔφτανε. Τὰ θαύματα **εἶνε ἀμέτρητα**.

Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα τῆς Παναγίας διαλέγω ἕνα· **ἕνα θαῦμα** ποὺ διάβασα σὲ παλαιὸ βιβλίο. Θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ ἀπλᾶ λόγια· θέλω νὰ προσέξετε.

Στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας σ' ἕνα ὀρθόδοξο χωριὸ ζοῦσε **ἕνας ἀπλοῖκός ἄνθρωπος**. Δὲν ἦταν κληρικός. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ θὰ πᾶνε στὸν παράδεισο εἶνε περισσότερο λαϊκοὶ πιστοὶ στὸ Θεὸ καὶ ὄχι τόσο παπᾶδες καὶ δεσποτάδες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν φτωχὸς μὰ ἐργατικός· ἔσκαβε τὴ γῆ, τὴν πότιζε μὲ τὸν ἰδρώτα του καὶ ἔβγαζε τὸ ψωμάκι μὲ τὸν

τίμιο κόπο του. Ἦταν παντρεμένος, εἶχε γυναῖκα καὶ μαζί τῆς **εἶχε ἀποκτήσει παιδιά. Πόσα παιδιά;**

Ἐδῶ θὰ γελάσουν τώρα μερικοί. Κάποια μέρα ὅμως θὰ κλάψουν. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ἁμαρτήματα τῆς ἐποχῆς μας εἶνε ἡ **ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας**. Τὸ χωράφι θέλουμε νὰ ἔνε γεμᾶτο σιτάρι, τὸ δέντρο γεμᾶτο καρπὸ, ἡ ἀμυγδαλιὰ ἀμύγδαλα καὶ ἡ μηλιά μῆλα. Καὶ ἡ γυναῖκα μιὰ μηλιά, μιὰ ἀμυγδαλιὰ εἶνε. Τὰ ρημάζουν ὅμως τώρα τ' «ἀμύγδαλα»· δὲν θέλουν παιδιά οἱ Ἕλληνες. Ἐχουμε τὰ λιγώτερα παιδιά ἀπ' ὅλους στὰ Βαλκάνια. Οἱ ἄλλοι αὐξάνονται, ἐμεῖς σβήνουμε – μάλλιασε ἢ γλώσσα μου νὰ τὸ λέω. Ἐχουμε τόσους ὑπαλλήλους· ἐργάζονται τίμια, ἀποδοτικά, κ' εἶνε ἄξιοι τοῦ μισθοῦ τους· ἔχουν λοιπὸν τὰ μέσα νὰ ζήσουν. Ἄν τοὺς ἐπισκεφθῆς ὅμως ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, βλέπεις ὅτι δὲν ἔχουν παιδιά· μόνο ἕνα - δύο, ἕνα - δύο!... Αὐτὴ εἶνε ἡ μόδα. Ἄν κάποιος γεννήσῃ περισσότερα, οἱ ἄλλοι τὸν κοροϊδεύουν. Βρὲ τὸ βλακᾶ! λένε.

Ἐπανερχομαι στὸ διήγημα. Αὐτὸ τὸ φτωχαδάκι ἔλεγε μὲ πίστι· Ὁ Θεὸς ποὺ τρέφει τὰ κοράκια, τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, θ' ἀφήσῃ τὰ παιδιά μου; Καὶ **εἶχε** – πόσα παιδιά λέτε· **9 παιδιά!** Ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς ποὺ νὰ ἔχη 9 παιδιά; Πρὶν ἀπὸ πενήντα ἢ ἑκατὸ χρόνια ὑπῆρχαν. Οἱ ἄνθρωποι τότε εἶχαν λιγώτερα λεφτά, κι ὅμως γεννοῦσαν. Τώρα; Ντρέπονται. Ἐπικράτησε ἡ μόδα τοῦ διαβόλου.

Αὐτὸς μὲ τὰ 9 παιδιά, λοιπὸν, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ θρέψῃ ὅλα. Ὅταν τὸ μεγαλύτερο ὠρίμασε, τοῦ λέει μὲ δάκρυα στὰ μάτια· Παιδί μου, μέχρι ἐδῶ σὲ κρατοῦσα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα δὲν μπορῶ. Πάρε τὴν εὐχή μου καὶ πήγαινε κάτω στὴν πολιτεία νὰ βρῆς τρόπο νὰ ζήσης. Θὰ παλέψῃς, θὰ δουλέψῃς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾶ, δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ. Νὰ προσεύχεσαι σ' αὐτὸν καὶ νὰ ἐπικαλῆσαι τὴν Παναγία. Ἄκουσέ με καὶ τήρησε τοῦτο ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ὅπου βρεθῆς, ὅταν ἀκοῦς τὴν καμπάνα νὰ χτυπή, ἄσε γιὰ λίγο τὴ δουλειά σου, τὸ ἀλέτρι ἢ τὸ δρεπάνι, τὸν κασμά ἢ τὸ τσαπί, τὸ σκεπάρνι ἢ τὸ σφυρί, καὶ **πῆγαινε ἐκεῖ νὰ προσευχηθῆς**· ἂν πάλι εἶσαι περαστικός ἀπὸ ἐκκλησιά, μπὲς ν' ἀνάψῃς ἕνα κερί. Ἔτσι νὰ

κάνης και θα με θυμηθείς. Ἀγκάλιασε ὁ πατέρας τὸ παιδί, τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή του, κ' ἐκεῖνο ἔφυγε.

Ἔτσι ὅποιο παιδί ἔχει τὴν **εὐχή τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας** του, εἶνε προκομμένο· «χῶμα πιάνει καὶ μάλαμα γίνεται». Ἐνῶ, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν εὐχή τῆς μάνας καὶ τοῦ πατέρα, μάλαμα θὰ πιάνῃς - φίδια θὰ σὲ τρῶνε.

Τὸ παλληκαράκι ἐκεῖνο ἔβαλε καλὰ στὴν καρδιά τὰ λόγια τοῦ πατέρα. Πῆγε μακριά. Τὸ φτωχαδάκι ἔπιασε δουλειὰ στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς πλουσίου Τούρκου ἄρχοντα. Αὐτὸς ἦταν καλὸς ἀφέντης· τὸ συμπάθησε, γιατί ἦταν ἐργατικό, τίμιο, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ μέσα στὸ σπίτι ἡ σύζυγός του ἦταν διαβολεμένη γυναίκα. Αὐτὴ τὰ εἶχε φτειάξει μ' ἕναν ἄλλον ὑπηρέτη, κακὸ καὶ πονηρὸ δοῦλο. Κ' ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο, κυρὰ καὶ ὑπηρέτης, φοβοῦνταν μήπως τὸ τίμιο παιδί μαρτυρήσῃ τίς ἀτιμίες τους, τί ἔκανε;

Ἡ κακιὰ αὐτῆς γυναίκα συκοφάντησε τὸ ἀθῶο παιδί. Μία μέρα, ὅταν ὁ ἀφέντης γύρισε στὸ σπίτι, ἔστρωσε τὸ τραπέζι καὶ τοῦ λέει· —Ἄντρα, ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ φάω· κ' ἔκανε πὼς κλαίει. —Τί ἔχεις, γυναίκα; —Ξέρεις τί ἔπαθα, ἀφέντη μου, σήμερα; Αὐτὸς ὁ κακορρίζικος (τὸ καλὸ παιδί δηλαδὴ), σήμερα ποὺ ἤμουν μόνη στὸ σπίτι, μοῦ ἐπιτέθηκε μὲ σκοπὸ νὰ μὲ ἀτιμάσῃ!... καὶ δὸς του κροκοδείλια δάκρυα. —Μὴν κλαῖς, γυναίκα, τῆς λέει, καὶ θὰ τὸν τιμωρήσω ἐγώ. —Βγάλ' τον ἀπὸ τὴ μέση, ἀφέντη· κλεῖσ' τον στὴ φυλακή, σκότωσέ τον· δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη μὲς· στὸ σπίτι μου...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τούρκος συνεννοήθηκε μὲ τὸ φρούραρχο, τὸν ἀξιωματικὸ τῆς πόλεως, —δικαστήρια τότε δὲν ὑπῆρχαν— καὶ τοῦ λέει· Αὔριο τὸ πρωί, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, θὰ σοῦ στείλω ἕναν κακὸ ὑπηρέτη· ἐπιτέθηκε στὴ γυναίκα μου· σὲ παρακαλῶ, μόλις ἔρθῃ, νὰ ἔχῃς ἔτοιμο τὸ σπαθί· κόψ' του τὸ κεφάλι, βάλ' το σὲ σακκί, καὶ ὕστερα ἀπὸ μία ὥρα, μὲ τὸ ρολοῖ, σοῦ στέλνω ἕναν ἄλλο ὑπηρέτη· δὸς του τὸ σακκί μὲ τὸ κεφάλι νὰ τὸ φέρῃ.

Τὸ παιδί δὲν εἶχε ἰδέα τί τοῦ ἐτοιμάζουν. Τὸ πρωὶ τοῦ λέει ὁ ἀφέντης·

—Πῆγαινε στὸ φρούραρχο καὶ πές του χαιρετίσματα ἀπὸ μένα.

—Δὲν θέλεις τίποτε ἄλλο, ἀφέντη;

—Ὅχι, τίποτ' ἄλλο.

Φεύγει ὁ ἀθῶος. Πηγαίνοντας στὸ φρούραρχο ἀκούει ντάν ντάν! τὴν καμπάνα. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ πατέρα του καὶ μπαίνει στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ λειτουργοῦσε ὁ παπᾶς. Στάθηκε σὲ μιὰ γωνιά καὶ προσευχήθηκε μέσα του· «*Ἐπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*», «*Ἐπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*»... Θὰ πέρασε μία ὥρα. Ὄταν τελείωσε ἡ λειτουργία, πῆρε ἀντίδωρο, βγήκε ἔξω καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του ἀνύποπτος.

Ὁ ἀφέντης, ἀφοῦ πέρασε μία ὥρα, ἔστειλε τὸν ἄλλο ὑπηρέτη. Καταλαβαίνετε τί συνέβη. Μόλις πῆγε ἐκεῖνος, ὁ φρούραρχος κράπ! τοῦ ἔκόβει τὸ

κεφάλι καὶ τὸ βάζει στὸ σακκί. Πάει τώρα ὁ ἄλλος, ὁ ἀθῶος, παίρνει τὸ σακκί μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸ φέρνει πίσω στὸν ἀφέντη. Ὄταν τὸν εἶδαν σάσισαν.

Τότε **ἡ πονηρὴ χανούμισσα**, ποὺ ἔχασε τὸν ἐραστή της, **ἀναγκάστηκε καὶ ὠμολόγησε** στὸν ἄντρα της· Ἀφέντη, πέφτω στὰ πόδια σου, κόψε μου τὸ κεφάλι. Αὐτὸς εἶνε ἀθῶος. Ἐκεῖνος ἦταν ἔνοχος, καὶ τιμωρήθηκε. Τιμώρησε τώρα κ' ἐμένα...

Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα, ἀδελφοί μου, εἶνε γεγονός· εἶνε γραμμένο σὲ μιὰ ἱστορία πολὺ παλαιὰ ποὺ περιγράφει πολλὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῆς φυλῆς μας. Τί μᾶς λέει; **Τρία πράγματα.**

✓ Πρῶτον, **τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ πονηρὴ γυναίκα**· εἶνε χειρότερη κι ἀπ' τὸ διάβολο. Μακριά!

✓ Δεύτερον **τί ἀξίζει ὁ λόγος ἑνὸς πιστοῦ πατέρα!** Εἶδατε; ὁ πατέρας δὲν ἄφησε στὸ παιδί πλοῦτη, τοῦ εἶπε ὅμως ἕνα λόγο καὶ αὐτὸς τὸ ἔσωσε.

✓ Καὶ τέλος ἡ ἱστορία αὐτὴ δείχνει **τί δύναμι ἔχει ἡ προσευχὴ στὴν Παναγία**· τὸ «*Ἐπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς*».

Θὰ μοῦ πῆ τώρα κάποιος· Αὐτὰ εἶνε παλαιὰ πράγματα. Ἔ, θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ ἕνα καινούργιο θαῦμα; Ἀκοῦστε.

Στὴν Ἀθήνα μία ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, ποὺ κάθεται στὸ Κολωνάκι, εἶχε ἕνα ἀγοράκι. Τὸ παιδί ἀρρώστησε, ἔπεσε στὸ κρεβάτι· τὸ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός». Ἐπείσαν πάνω του ὅλοι οἱ γιατροί. Ἐφεραν καὶ καθηγητὰς ἀπὸ τὴν Ἑλβετία καὶ τὴν Ἀγγλία. Δὲν γινόταν ὅμως τίποτα. Ἐγινε ἰατρικὸ συμβούλιο καὶ εἶπαν· **Τὸ παιδί ἔχει ζωὴ μόνο δύο μέρες· θὰ πεθάνῃ, δὲν σώζεται.**

Ἡ μάνα ὅμως πίστευε στὸ Θεό. Τὴ νύχτα, ποὺ ἔμεινε μόνη κοντά του στὸ θάλαμο, γονάτιζε καὶ προσευχόταν μὲ δάκρυα· **Παναγία Δέσποινα, γιάτριναι τοῦ κόσμου, γιάτρεψε καὶ τὸ παιδάκι μου!**... Τὴν κοροίδευαν γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι ξέροντας τὴν κατάστασι. Ἀλλ' ἐνῶ περίμεναν τὸ τέλος, ἔπαισαν ἔξω. Τὸ παιδί τὴ νύχτα ἴδρωσε, ἴδρωσε, ἴδρωσε..., καὶ τὸ πρωὶ ἦταν καλά. —Ἀπύρετος! λέει ὁ Ἑλβετός. —Αὐτὸ εἶνε θαῦμα! εἶπε ὁ Ἀγγλος.

Νὰ λοιπὸν, γενεὰ ἄπιστη! **ἡ Παναγία**, ὅπου ὑπάρχει πίστι, καὶ τότε, καὶ πάντοτε **θαυματουργεῖ.**

Πιστεύετε, ἀδελφοί μου, πιστεύετε! Κι ἂν ἔρθῃ μέρα ποὺ μείνης ἕνας πιστός, κι ὅλοι οἱ ἄλλοι πᾶνε μὲ τὸν διάβολο, ἐσὺ **μείνε μὲ τὸ Χριστὸ καὶ μὲ τὴν Παναγία.** «*Ὅσοι πιστοί*», ὅσοι πιστεύετε, κρατῆστε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲν πίστευα κ' ἐγώ, δὲν θὰ σᾶς μιλοῦσα. Πιστεύω στὸ Θεό, στὸ Εὐαγγέλιο, στὴν Ὁρθόδοξη. Μείνετε ἀφωσιωμένοι **στὴν ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίᾳ**· καὶ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου θὰ ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ὑμᾶς· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2610	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευὴ 19 Ἀπριλίου 2024 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Νέα κτίσι, νέος κόσμος

«Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης» (Ἀκάθ. ὕμν. Α6)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ψάλλει τὸν **Ἀκάθιστο ὕμνο** πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Εἶνε ἓνα ἐμπνευσμένο ποίημα, ἀριστούργημα τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς. Δὲν ψάλλεται μόνο στὴ μικρή μας πατρίδα· ψάλλεται σὲ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες χῶρες· καὶ στὴ Σερβία, καὶ στὴ Βουλγαρία, καὶ στὴ Ῥουμανία, καὶ στὴν ἀχανῆ Ῥωσία. Μετὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀθέου καθεστώτος, ἐορτάζουν σήμερα καὶ οἱ Ῥῶσοι, οἱ ὁμόδοξοι Χριστιανοί. Ἰδρυσαν μάλιστα καὶ μία «τράπεζα Ὁρθοδοξίας» –πρωτοτυπία–, γιὰ νὰ μαζέψουν χρήματα νὰ ξανακτίσουν τὶς ἐκκλησίες ποὺ γκρέμισε τὸ ἄθεο καθεστῶς. Μεγαλεῖα θαυμαστὰ ἔχει κάνει ὁ Θεὸς στὴν ἐποχὴ μας, θαύματα μεγάλα καὶ ἐξαισία.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε μία ἐπανάληψις· 144 φορὲς ἐπαναλαμβάνεται τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «Χαῖρε», ποὺ «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ» (Α).

Ἀπόψε ἂς ἐρμηνεύσουμε μὲ συντομία τὸν χαιρετισμὸ «**Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης**» (Ἀκάθ. ὕμν. Α6). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά;

Ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου, εἶνε τὸ ἐξοχώτερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο διαλαλεῖ τὴ δόξα του. **Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἔχει δύο γεννήσεις**· ἡ μία εἶνε ταπεινὴ (γέννησις σαρκός), ἡ ἄλλη ὑψηλὴ (γέννησις πνευματικῆ).

Ἡ φυσικὴ γέννησις. Μποροῦσε, λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, κάθε ἄνθρωπος νὰ γεννηθῆ κατὰ ἓναν ἄλλο τρόπο. Νά γιὰ παράδειγμα· οἱ ἄγγελοι κατ' ἄλλο τρόπο ἔγιναν, καὶ εἶνε ἄπειροι τὸν ἀριθμὸ. Ὁρίσε λοιπὸν ὁ Θεός, κάθε ἄνθρωπος νὰ γεννιέται ἀπὸ τὴν ἔνωσι ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ὁ προορισμὸς του βέβαια δὲν εἶνε νὰ μείνη στὴν φυσικὴ γέννησι – ἀλλοίμονο ἂν περιοριστῆ μόνο σ' αὐτὴν· πρέπει νὰ προχωρήσῃ ὑψηλότερα, νὰ δεχθῆ δηλαδὴ

καὶ τὴν **πνευματικὴ - ὑπερφυσικὴ** γέννησι. Ποιὰ εἶν' αὕτη;

Θὰ ἔχετε πιθανὸν παρευρεθῆ στὸ **μυστήριον τοῦ βαπτίσματος**. Ἐκεῖ μέσα στὴν κολυμβήθρα ὑπάρχει νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, τὸ σπουδαιότερο στοιχεῖο τῆς ζωῆς ποὺ ἔπλασε ὁ Θεός. Καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ τί κάνει· μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἱερέως ἔρχεται Πνεῦμα ἅγιο καὶ τὸ φυσικὸ νερὸ ἀποκτᾷ ὑπερφυσικὰ θεῖες δυνάμεις καὶ θαυματουργεῖ· μέσα δηλαδὴ στὸ ἁγιασμένο νερὸ τῆς κολυμβήθρας γίνεται ἡ **δεύτερη γέννησις**, ἡ πνευματικὴ - ὑπερφυσικὴ. Τὸ παιδὶ προτοῦ νὰ μπῆ στὸ νερὸ βαρύνεται ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Τὸ ἀκούμε καὶ σὲ κάποιον ἄλλο στίχο - χαιρετισμὸ· «**Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας (ἐμᾶς) τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῦς**» (Τ3α)· ἔτσι λέει, Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ βαπτίστηκε στὴν ἱερὰ κολυμβήθρα δὲν εἶνε πλέον τὸ παιδὶ τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα· εἶνε παιδὶ τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει γεννηθῆ «**ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος**» ἀγίου (ἰω. 3,5). Βεβαρημένο μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, πλένεται, καθαρίζεται καὶ ζῆ στὸ ἐξῆς ὡς **νέα ὑπαρξι** στὸν κόσμον. Τὸ παιδὶ ἐκεῖνο εἶνε πλέον παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Αὕτη εἶνε ἡ περίφημη **ἀναγέννησις** (βλ. Α' Πέτρ. 1,3,23).

Γέννησις καὶ ἀναγέννησις. Πῶς ἀλλιῶς νὰ τὸ παραστήσω ἀπλὰ ὥστε νὰ τὸ καταλάβετε; Εἶνε σὰν νὰ ἔχουμε μιὰ **καλύβα** ποὺ ἔπεσε, καὶ ἔρχεται ὁ μηχανικός, κάνει σχέδιο καὶ τὴν κάνει μιὰ νέα οἰκοδομὴ ὀκταόροφη. Τί διαφορὰ μεταξὺ τῆς παλιᾶς καλύβας καὶ τῆς νέας οἰκοδομῆς! Ἡ εἶνε σὰν νὰ ἔχῃς ἓνα **ἄγαλμα** ἀπὸ μέταλλο ποὺ σκούριασε, καὶ τὸ παίρνει ὁ τεχνίτης, τὸ ρίχνει μέσα στὸ καμίνι, τὸ λειώνει, τὸ κάνει καινούργιο καὶ λάμπει στὸν ἥλιο. Ἡ εἶνε σὰν ἓνας **σπόρος** ποὺ πέφτει μέσα στὴ γῆ, σαπίζει, καὶ ἀπ' αὐτὸν βγαίνει κατόπιν ἓνα ὠραῖο τεράστιο δέντρο.

Διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ

ή κτίσις ἔγινε καινούργια, καὶ αὐτὸ συντελέσθηκε διὰ τῆς Παναγίας. Γι' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ μεσολάβησί της ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου λέει στὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μὲ θαυμασμό· «*Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις*»· σὺ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ κτίσις ἔγινε καινούργια.

Νέα κτίσι, νέος κόσμος! Ἦμασταν ἐμεῖς ἄξιοι γιὰ κάτι τέτοιο; Προσπάθησε ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ἡ ἐποχὴ μας μάλιστα, ἐνῶ οἱ μεγάλοι καυχόνταν ὅτι πάνε γιὰ ἓνα νέο κόσμο, εἶδε **δύο παγκοσμίους πολέμους** καὶ ὠπισθοδρόμησε. Τὰ αἵματα ποὺ χύθηκαν κάνουν μιὰ λίμνη σὰν τὴ Βεγορίτιδα, σὰν τὴν Πρέσπα. Οἰκτρὴ ἀποτυχία. Καὶ τὸ χειρότερο· μᾶς ἀπειλεῖ πάλι ὁ κίνδυνος νέου πολέμου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι θὰ εἶνε ὁ Ἀρμαγεδὼν (16,18). Καυχήθηκαν οἱ δυνάστες γιὰ τὰ ὄπλα τους, οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὶς μηχανές τους, οἱ φιλόσοφοι γιὰ τὴ διανόησί τους, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ γιὰ τὶς σχολές καὶ τὰ πανεπιστήμια. Τὸ ἀποτέλεσμα; Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ἓνας δικός τους φιλόσοφος, ὁ Γκαίτε· Ἴδου ἐγὼ μὲ τόσα φῶτα, τυφλός, «τυφλὸς ὅπως καὶ πρῶτα».

Μέσα σ' ἓνα σκοτάδι βαδίζουμε. Ἔχουμε ἀπλῶς τὴ φυσικὴ γέννησι· χρειαζόμαστε καὶ τὴν πνευματικὴ γέννησι, τὴν ἀναγέννησι· ν' ἀναγεννηθοῦμε σὲ μιὰ ἄλλη ἱερὰ κολυμβήθρα. Ὅπως ἡ κολυμβήθρα τοῦ βαπτίσματος εἶνε Ἰορδάνης μέσα στὸν ὁποῖο πλένεται καὶ καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς πρὸ τοῦ βαπτίσματος μολυσμούς, ἔτσι **χρειαζόμαστε μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα** γιὰ τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτημάτα μας.

Ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί· μόνο τὰ νεοφώτιστα νήπια εἶνε καθαρά. (Γι' αὐτὸ μὴν κλαῖτε παιδάκια ποὺ πέθαναν νήπια· αὐτὰ ζοῦν σὰν ἄγγελοι στὸν οὐρανό· ἐνῶ ἐμεῖς, ἀφοῦ περάσουν τὰ παιδικὰ χρόνια, χάνουμε τὴν ἀθωότητα). Ἄν μπορῆς νὰ μοῦ δείξης ἓναν ὠκεανὸ - μιὰ θάλασσα χωρὶς κύματα, τότε κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω ἓναν ἄνθρωπο καθαρὸ. Καθαρὸς δὲν ὑπάρχει, ὅλοι ἁμαρτάνουμε. Ἀφοῦ λοιπὸν οὐδεὶς ἀπαλλάσσεται, τότε **πῶς μποροῦν νὰ ἐξαλειφθοῦν** τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτημάτα; τί λένε ἐπ' αὐτοῦ ἡ Γραφή, οἱ πατέρες, τὰ παραδείγματα τῶν ἀγίων;

Ἐνα δάκρυ δώστε μου! Πολλὰ δάκρυα χύνουμε, ἀνωφελῆ δάκρυα. Κλαῖμε, κλαῖμε, κλαῖμε· ἀλλ' ὄχι ἀπὸ μετάνοια. Δώστε μου ἓνα δάκρυ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχυσαν ἁμαρτωλοὶ μετανοοῦντες γιὰ τ' ἁμαρτημάτα τους, καὶ τότε τὸ

δάκρυ ἐκεῖνο γίνεται νέα κολυμβήθρα, νέος Ἰορδάνης, μέσα στὸν ὁποῖο πλενόμαστε.

Εἶνε δὲ εὐκαιρία καὶ ἡ ἁγία **μεγάλη Τεσσαρακοστή**, ποὺ διανύουμε, νὰ κάνουμε πάλι τὸ λουτρό μας. Δόξα τῷ Θεῷ τώρα κάπου κοντά σας, στὴν πόλι ἢ στὴν περιφέρειά σας, θὰ βρεθῆ ἓνας πνευματικός. Ἄλλοτε, ποὺ ἡ ἐξομολόγησις ἦταν ἄγνωστο μυστήριο, δὲν ὑπῆρχε· τώρα ὑπάρχει. Κ' εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὴν ἐξομολόγησι πλησιάζουν περισσότερες γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ λιγώτεροι ἄντρες. Ἐγὼ παρακαλῶ ὅλους, προτοῦ νὰ τελειώση ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή, νὰ φροντίσουν τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ αισθανθοῦν χαρὰ, τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ χαρίζει ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν. Χαίρουν καὶ ἀγάλλονται οἱ οὐρανοὶ ὅταν βαπτίζεται κάποιος ἄνθρωπος; τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸ δεύτερο βάπτισμα, τὴ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι. Ὑπάρχει δὲ κ' ἓνα ἄλλο, τρίτο βάπτισμα· σπάνιο ὅμως, σπανιώτατο. Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, στοὺς πρώτους αἰῶνες, ἔπιαναν τοὺς Χριστιανοὺς προτοῦ νὰ βαπτισθοῦν. Τί γινόταν λοιπὸν σ' αὐτούς· **τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου ἦταν τὸ βάπτισμα**, ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι!

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια εἶχα νὰ πῶ ἀπόψε στὴν ἀγάπη σας, ἀδελφοί μου. Ὑπενθυμίζω τὸ ἐξῆς. Στὴ Σμύρνη, τὴν ἀλησμόνητη Σμύρνη, ἔβγαινε μιὰ ὠραία ἐφημερίδα μὲ τὸ ὄνομα «*Μέντωρ*» (ποὺ σημαίνει συνετὸς φίλος σύμβουλος). Αὐτὴ στὴν ἐπικεφαλίδά της ἔγραφε· «Ἐλλάς, δὲν θὰ γίνης μεγάλο κράτος, ἐὰν δὲν **ἀναγεννηθῆς κατὰ Χριστόν**». Ἔχουμε ἀνάγκη ἀναγεννήσεως. Διότι ἡ ἀναγέννησις εἶνε ἡ πνευματικὴ γέννησις, καὶ δικαίωσις εἶνε ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν.

Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀναγέννησις τί χρειάζεται; ἄγγελος, ἀρχάγγελος; Ὅχι· **ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ Θεός!** Ὁ Δημιουργὸς καὶ Κτίστης διὰ τῆς Θεοτόκου ἔγινε βρέφος ἐδῶ στὴ γῆ. Ναί, ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς! Δὲν ἀπορεῖς λοιπὸν, δὲν θαυμάζεις; Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἦρθε ὁ Θεός; «*Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον*» (ἰω. 3,16). Ἦρθε στὸν κόσμο βρέφος, νήπιο, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ. Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2613

Κυριακὴ Βαΐων βράδου
28 Ἀπριλίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄρραβώνας καὶ γάμος

«Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...» (μεσονυκτ. τροπ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, τὸ μεγάλο πένθος τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ ἔπρεπε ὅλοι νὰ ζοῦμε σὲ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως. Ὅχι βόλτες καὶ περιπάτοι, οὔτε γέλια καὶ ἀστεία. Κλειστὰ τὰ μαγαζιά τῆς ψυχαγωγίας, ταβέρνες κ.τ.λ..

Συγκινήθηκα σήμερα. Πῆγα τὸ πρωὶ σ' ἓνα ποντιακὸ χωριὸ κ' ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν εἶδα ἓνα νέο 30 ἐτῶν μὲ γένεια. –Καλόγερος θὰ γίνης; τὸν ῥώτῳ. –Ὅχι, λέει. –Παπᾶς; –Ὅχι. –Πέθανε ὁ πατέρας σου; ἡ μητέρα σου; –Ὅχι! ὁ παππούς μου εἶπε, ὅτι στὸν Πόντο, μόλις ἔμπαινε ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, οἱ ἄντρες ἄφηναν τὰ γένεια γιὰ νὰ πενήθουν. Ξυρίζονταν τὸ Μέγα Σάββατο πιά, περιμένοντας τὴν Ἀνάστασι.

Ἦραϊα ἔθιμα, **ῥαίεις παραδόσεις** τοῦ γένους μας! Φύγαμε πολὺ μακριὰ ἀπὸ αὐτά.

Πενθεῖ λοιπὸν ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Εἶδατε; τὰ φῶτα σβήνουν, ἡ ἀγία τράπεζα μαυροφορεῖ, οἱ παπᾶδες κι αὐτοὶ στὰ μαῦρα. Καὶ ἐνῶ ὁ ἱερεὺς κρατεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ Νυμφίου, ὁ λαὸς ἀκούει μὲ συγκίνησι τὸ «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...» (μεσονυκτ. τροπ.).

Τὸ **τροπάριο** τοῦτο, ποῦ θ' ἀκούγεται καὶ αὐριο καὶ μεθαῦριο στὴν ἀκολουθία αὐτῆ τοῦ Νυμφίου, εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν **παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων** ποῦ εἶπε ὁ Κύριος. Σᾶς παρακαλῶ ἀνοίξτε τὸ Εὐαγγέλιο ἀπόψε στὸ σπίτι καὶ διαβάστε τὴν (βλ. Ματθ. 25,1-13).

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ στηρίζεται στὰ **ἔθιμα τοῦ ἰσραηλιτικοῦ γάμου**. Ὅπως ἐμεῖς ἔχουμε ἔθιμα γύρω ἀπὸ τὸ γάμο, ἔτσι εἶχαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. Ποιά ἔθιμα ἐπικρατοῦσαν τότε, τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἡ νύφη δὲν ἔβγαινε ἔξω, ἔμενε στὸ σπίτι περιμένοντας τὸ νυμφίο - γαμπρὸ νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ τὴν πάρῃ. Πότε θὰ ἐρχόταν ἦταν ἀκαθόριστο λόγῳ τῶν ἀποστάσεων. Ὁ γαμπρὸς ἔφτανε συνήθως νύχτα, σὲ ὥρα προχωρημένη. Δὲν ἐρχόταν μόνος· τὸν συνώδευαν οἱ φίλοι του μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πιὸ ἔμπιστο. Ὅταν αὐτοὶ πλησίαζαν, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης νὰ τοὺς προὔπαντήσῃ ἓνας ἄλλος ὄμιλος, ἀπὸ παρθένες νεάνιδες συγγενεῖς τῆς νύφης ποὺ κρατοῦσαν κἀνίστρα μὲ

ἄνθη κι ἀναμμένα λυχνάρια - λαμπάδες φωτεινές. Αὐτὲς ἔστηναν καρτέρι στὸ δρόμο καὶ περιμέναν τὸ νυμφίο ἐκ μέρους τῆς νύφης. Μετὰ τὴ συνάντησι οἱ δύο ὄμιλοι, τῶν νέων μὲ τὸ γαμπρὸ καὶ τῶν νεανίδων συγγενῶν τῆς νύφης, ἔφταναν στὸ σπίτι της. Κι ὅταν ὁ γαμπρὸς ἔμπαινε μέσα, ἡ πόρτα ἔκλεινε καὶ ἀρχίζε ἡ τελετὴ. Τέλος ἔπαιρναν τὴ νύφη καὶ τὴν μετέφεραν στὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ νυμφίου. Ἔτσι γινόταν ὁ γάμος (βλ. Θ.Η.Ε. τ. 4ος, στ. 199-200).

Λέει λοιπὸν ὁ Κύριος ὅτι δέκα παρθένες, κορίτσια ἀγνά, πῆραν τὰ λυχνάρια τους καὶ βγήκαν στὸ δρόμο περιμένοντας πότε θὰ ἔρθῃ ὁ νυμφίος, νὰ τὸν συνοδέψουν στὸ σπίτι τῆς νύφης. Οἱ πέντε ἀπ' αὐτὲς ἦταν προνοητικές, οἱ ἄλλες πέντε ἀμελεῖς. Οἱ ἀμελεῖς αὐτὲς πῆραν τὰ λυχνάρια ἀλλὰ δὲν πῆραν μαζί τους καὶ λάδι, ἐνῶ οἱ ἐπιμελεῖς μαζί μὲ τὰ λυχνάρια ἐφωδιάστηκαν καὶ μὲ λάδι. Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε, νύσταξαν ὅλες κι ἀποκοιμήθηκαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε ξαφνικὰ φωνή· Νά ὁ νυμφίος ἔρχεται, βγῆτε νὰ τὸν προὔπαντήσουμε! Τότε σηκώθηκαν ὅλες κι ἄναψαν τὰ λυχνάρια. Οἱ πέντε ἀμελεῖς παρακαλοῦσαν τίς ἄλλες· –Δώστε μας λίγο λάδι, γιὰ τὴν λυχνάρια μας σβήνουν. Οἱ προνοητικὲς ἀποκρίθηκαν λέγοντας· –Αὐτὸ ποῦ ἔχουμε φοβόμαστε πὼς δὲν θὰ φτάσῃ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς; πηγαίετε καλύτερα σ' ἐκείνους ποῦ πουλᾶνε καὶ ἀγοράστε νὰ ἔχετε. Ἐνῶ ὅμως ἐκεῖνες πῆγαιναν ν' ἀγοράσουν, ἦρθε ὁ γαμπρὸς, οἱ ἔτοιμες μπῆκαν μαζί του μέσα γιὰ τὴν τελετὴ καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε. Ὑστερα ἦρθαν καὶ οἱ ὑπόλοιπες παρθένες χτυπώντας τὴν πόρτα καὶ φωνάζοντας· –Κύριε κύριε, ἀνοιξέ μας. Ὁ νυμφίος ὅμως τοὺς ἀποκρίθηκε· –Ἀλήθεια σᾶς λέω, οὐκ οἶδα ὑμᾶς», δὲν σᾶς ξέρω. Καὶ ὁ Κύριος κλείνει μὲ τὸ συμπέρασμα· «*Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*» (Ματθ. 25,13).

Τί μᾶς λέει ἐδῶ, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός; **✓ Πρῶτον ποιός εἶνε ὁ Νυμφίος.** Στὰ ἱερά βιβλία ἡ λέξι «Νυμφίος» γράφεται μὲ Νϋ κεφαλαῖο πρὸς διάκρισιν. Γιατὶ ὑπάρχουν κι ἄλλοι νυμφῖοι, μὲ νϋ μικρό, οἱ ἐπίγειοι γαμπροί· αὐτοί, ὅσο σπουδαῖοι κι ἂν εἶνε, εἶνε ἀνθρώποι ἀτελεῖς, μὲ ἐλαττώματα καὶ πονηρίες. Ἔχω ὑπ' ὄψι μου στὴ Φλώρινα περίπτωσι, ποῦ

κάποιος μὲ τὸ παρουσιαστικό του παγίδεψε στὸν ἔρωτα μιὰ κοπέλλα ἐκλεκτὴ καὶ ἔγινε ὁ γάμος· σὲ λιγώτερο ὅμως ἀπὸ δύο μῆνες, νάτην στὴ Μητρόπολι καὶ μὲ κλάματα ζητοῦσε διαζύγιο... **Δὲν ὑπάρχει, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, γάμος ἰδανικός!** Μέσα σὲ χίλιους γάμους, εἶνε ζήτημα ἂν ὑπάρχουν πέντ' - ἕξι γάμοι ἰδεῶδεις· οἱ ἄλλοι ἀπέχουν ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες.

Οἱ νυμφίοι ποὺ θαυμάζουν οἱ νέες εἶνε μιὰ σκιά τοῦ ἰδανικοῦ. **Ὁ ἰδανικός Νυμφίος**, ὁ «*ὠραῖος κάλλει πάρα τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων*» (Ψαλμ. 44,3), ὁ ἀγαπητὸς τῶν ἀγαπητῶν, εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς εἶνε τὸ ἸἌφα καὶ τὸ Ἰῶμεγα, ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ ἀγαπήσουμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά. Γυναίκες, ἂν ἀγαπᾶτε μιὰ φορὰ τὸν ἄντρα σας –καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε–, χίλιες φορές περισσότερο ν' ἀγαπᾶτε τὸν Χριστό· κ' ἔσεῖς, ἄντρες, ἂν ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες σας –καὶ πρέπει νὰ τὶς ἀγαπᾶτε–, πολὺ περισσότερο νὰ ἀγαπᾶτε τὸ Χριστό, τὸ Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐὰν δὲν αἰσθάνεσθε τὴν ἀγάπη αὐτῆ, τότε ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἀκόμα δὲν γίνατε Χριστιανοί.

✓ Νυμφίος λοιπὸν εἶνε ὁ Χριστός. **Καὶ ποιά εἶνε ἡ νύφη του;** Κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι εἶνε ἡ ἀγία μας **Ἐκκλησία**. Αὐτὴ περιλαμβάνει ἀποστόλους, προφήτες, μάρτυρες, ὁσίους, ἀγίους, πατέρες καὶ διδασκάλους. Ὀνομάζεται «*νύμφη*» (Ἀπ. 21,2,9· 22,17). Εἶνε στολισμένη μὲ τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων, λάμπει ὑπὲρ τὸν ἥλιο καὶ τὸ χιόνι. Ἡ νύμφη Ἐκκλησία ἀναστενάζει ἐδῶ στὴ γῆ, ἀνυπομονεῖ πότε νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸ Νυμφίον Χριστό.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ μέλη, χιλιάδες ψυχές, καὶ καθεμιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἀντιπροσωπεύει κατὰ κάποιον τρόπο τὴν Ἐκκλησία, γι' αὐτὸ *νύμφη* ὀνομάζεται καὶ *ἡ ψυχὴ* κάθε ἀνθρώπου. Ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἡ νύμφη τὴν ὁποία ἀγάπησε ὁ Χριστός. Ἐὰν θέλετε νὰ δῆτε τί ἔρωτα πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ γιὰ τὸ Χριστό, διαβάστε τὸ Ἄσμα ἁσμάτων· εἶνε ἓνα τραγούδι παρεξηγημένο, μέσα στὸ ὁποῖο ψάλλεται ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας Ἐκκλησίας καὶ Χριστοῦ, ψυχῆς καὶ Χριστοῦ.

✓ Εἴπαμε λοιπὸν ποιὸς εἶνε ὁ Νυμφίος, ποιά ἡ νύφη. Καὶ **ποιές εἶνε οἱ παρθένες**, ποὺ ὑπηρετοῦν τὴν Νύμφη; Ἰδιαιτέρη θέσι ἔχουν κοντὰ τῆς κόρης ποὺ κρατοῦν, ὡς κάνιστρα μὲ ἄνθη, τὶς ἀρετὲς καὶ μάλιστα τὴν καθαρότητα τῆς παρθενίας. Τὶς παρθένες τῆς παραβολῆς ἀκολουθεῖ καὶ σήμερα τὸ τάγμα τῶν παρθένων. Κορίτσια ποὺ μ' ἀκοῦτε, φυλάξτε τὴν παρθενία σας· εἶνε ὕψος, εἶνε ἥλιος. Κοντὰ στὸ Χριστό θὰ εἶνε ὅλοι οἱ σωζόμενοι, ἀλλὰ ἐξαιρετικὴ θέσι δίπλα του θὰ ἔχη **τὸ τάγμα τῶν παρθένων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν**, ποὺ ἀφιέρωσαν τὸν ἑαυτό τους στὴ λατρεία καὶ τὴν ἰεραποστολή.

✓ Τέλος καὶ μιὰ λέξι γιὰ τὴν **λυχνία** ποὺ κρατοῦσαν οἱ παρθένες. Συμβολίζει τὴν ἀναμμένη λαμπάδα ποὺ θὰ ἔχουν ὅλοι οἱ σεσωσμένοι. Προσέξτε λοιπὸν τὴ λαμπάδα σας, **προσοχὴ μὴ σβήση!** Ἔχουμε μιὰ λαμπάδα, ποὺ μᾶς τὴν παρέδωσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι γενεὲς γενεῶν. Ποιά εἶνε ἡ λαμπάδα αὐτή; **Ἡ πίστι μας, ἡ Ὁρθόδοξος πίστις**. Ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, μέσ' ἀπὸ ἀνέμους καὶ θύελλες, διωγμούς καὶ μαρτύρια, ξίφη καὶ φωτιές, θηρία ἄλογα καὶ ἀνθρωπόμορφα, «*διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος*» (Ψαλμ. 65,12), κρατήσα-

με ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες τὴ λαμπάδα τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἔχουμε χρέος νὰ τὴν παραδώσουμε ἀναμμένη στα παιδιά κ' ἐγγόνια μας. Ἄνεμοι σφοδροὶ ζητοῦν νὰ τὴ σβήσουν. Λοιπὸν, τὴ λαμπάδα καὶ τὰ μάτια μας, ἀδελφοί μου!

Ὅπως μιὰ κοπέλλα αἰσθάνεται τρυφερὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἐκλεκτό της, παρομοίως πρέπει νὰ αἰσθάνεται καὶ καθένας ἀπὸ μᾶς γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ ὅπως πρὶν τὸ γάμο γίνεται ἀρραβῶνας, ἔτσι κ' ἐμεῖς **ἔχουμε τώρα ἀρραβῶνα, ὑπόσχεσι**· δὲν ἔγινε ἀκόμα γάμος. Μὲ τὸν ἀρραβῶνα ἡ κόρη δὲν ἱκανοποιεῖται. Μετράει τὶς μέρες. Τὰ ἀγνὰ κορίτσια, ποὺ δὲν ἔχουν γνωρίσει ἄντρα, ἐπιθυμοῦν πότε νὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, τῆς ἐνώσεως μὲ τὸν ἐκλεκτό τους. Τὸ δὲ δαχτυλίδι εἶνε τὸ σύμβολο τῆς ὑποσχέσεως γιὰ γάμο.

Ὅπως λοιπὸν οἱ ἀρραβωνιασμένοι περιμένουν τὸ γάμο, ἔτσι κ' ἐμεῖς περιμένουμε τὴν ἐνωσί μας μὲ τὸ Χριστό. Ἐδῶ ἔχουμε ἀρραβῶνα. **Εἴμαστε ὅλοι ἀρραβωνιασμένοι**. Ἀπὸ πότε; Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βαπτιστήκαμε. Στὸ βάπτισμα, τὴν ὥρα ποὺ ἀκούγεται «*Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ* (Δημήτριος π.χ. ἢ Παῦλος) *εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*» καὶ βγαίνουμε μέσα ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἀρραβωνιαζόμαστε. **Μὲ ποιόν; Μὲ τὸ Χριστό**. Τοῦ δίνουμε ὑπόσχεσι, ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦμε αἰώνιως. Ὅποιος εἶνε βαπτισμένος ἔχει κάνει ἀρραβῶνα. Ὅτι τὸ βάπτισμα εἶνε ἀρραβῶνας τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Β' Κορ. 1,21-22· 5,5· Ἐφ. 1,13-14).

Ἄφου λοιπὸν εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι, τί περιμένουμε; Τὸν γάμο. **Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος;** Στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας καὶ στὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. **Ποῦ;** Στὰ οὐράνια δώματα. Ἐὰν εἶνε ὠραῖο νὰ βλέπῃς τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη στὴν γαμήλιο πομπή, φαντάζεστε ἐκεῖ τὸ κάλλος τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, τῆς νύμφης του Ἐκκλησίας, καὶ τῆς κάθε ψυχῆς - νύμφης του; Δὲν περιγράφεται. Αὐτὸς εἶνε ὁ γάμος ποὺ θὰ κἀνῃ στὸν οὐρανὸ ὁ Κύριος μὲ τὶς ἐκλεκτὲς ψυχές (βλ. Ἀπ. 19,7-9).

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα προβάλλεται ἐμπρὸς μας ὅταν ψάλλεται τὸ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*» (μεσονυκτ. τροπ.). **Ἔρχεται, ἔρχεται!** Ἄχ κόσμε, ντουνια ψεύτη! Μοῦ ἔρχεται νὰ πάω σ' ἓνα μοναστήρι νὰ κλάψω. Ὅσα καὶ νὰ ποῦμε, οἱ καρδιές μένουν ψυχρές, μπουζί, Βόρειος Πόλος. Μᾶς ἔφαγε ὁ κάμπος. Ὅταν ἐπιστρέφουν νικηταὶ στρατηγοί, πολιτικοί, ὀλυμπιονίκες, ἀστροναῦτες ἀπὸ τὸ διάστημα κ.λπ., ὁ κόσμος τοὺς κάνει ἐνθουσιώδη ὑποδοχή. Τώρα ποιὸς ἔρχεται! Ὅχι ἀστροναύτης, ὄχι νικητῆς, ὄχι ἄγγελος, ὄχι ἀρχάγγελος· ἔρχεται **ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης**. Ὡ τί ὕψος! Ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ*».

Εὔχομαι, ἀδελφοί μου, ὅταν «*παρέλθῃ ὁ κόσμος οὗτος*» (Διδ. 12· Ἀπ. 10,6) κι ὅταν ὅλοι πλέον περάσουμε τὴ γέφυρα τοῦ θανάτου καὶ βρεθοῦμε στὰ ἄνω βασίλεια, νὰ μᾶς ἀξιῶση κ' ἐκεῖ ὁ Θεὸς **νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Χριστό** αἰνοῦντες καὶ δοξολογοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**